

hører, hvordan tingene bliver rodet sammen på det groveste.

Jeg vil sådan set gerne spørge hr. Lars Kramer Mikkelsen, om han ved, hvad der foregår i de danske retssale, at enhver, der anholdes, skal fremstilles for en dommer, og at alle sager behandles konkret og individuelt og absolut ikke sådan, at man kan sige: Når vi har gjort sådan én gang, følger vi samme mønster næste gang. Hver eneste person, der bliver fremstillet for en dommer, får sin sag behandlet på det foreliggende konkrete grundlag.

Jeg vil meget gerne have tilsagn fra hr. Lars Kramer Mikkelsen om, at han har respekt for den danske grundlovs § 3 om magtens tredeling.

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg ved, at hr. Lars Kramer Mikkelsen indtrådte i Europarådet efter det seneste valg, og nu forstod jeg på hr. Lars Kramer Mikkelsen, at situationen omkring Tjetjenien diskuteres i Europarådet hver eneste gang, så derfor behøver hr. Lars Kramer Mikkelsen ikke at rejse det spørgsmål.

Men hvis hr. Lars Kramer Mikkelsen deltager i alle Europarådets møder, sådan som hr. Lars Kramer Mikkelsen også har givet udtryk for heroppefra, og denne sag rejses hver eneste gang, burde det jo være en smal sag for hr. Lars Kramer Mikkelsen at redegøre for, hvilke initiativer angående Tjetjenien der er taget på den basis. Den redegørelse har vi endnu ikke fået, så derfor vil jeg gerne efterlyse den.

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Den sidste resolution, der blev vedtaget i Europarådet vedrørende Tjetjenien, blev vedtaget i januar, og den drejede sig om dialog.

Hvis hr. Kramer Mikkelsen er uenig i denne resolution, hvorfor har hr. Kramer Mikkelsen så ikke taget initiativ til at få lavet en anden resolution i Europarådet? Det synes jeg nok ville have været vigtigt. Hvis det var noget andet end dialog, hr. Kramer Mikkelsen ønskede, kunne hr. Kramer Mikkelsen jo selv have taget sagen op og taget initiativ til at få vedtaget en anden resolution dernede. Det er ikke nok, at man er til stede ved møderne, man skal jo også have en eller anden funktion ved møderne og ikke bare sidde og kigge.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg må sige, at jeg står fuldstændig uforstående over for, hvad det er for en dialog, jeg skulle være gået imod. Jeg mener rent faktisk, at jeg opfordrede til, at man skulle arbejde for en fredelig politisk løsning, og det mener jeg i al beskedenhed at jeg også altid gør i Europarådet.

Jeg må sige, at jeg føler det lidt trættende, at jeg skal afæskes forklaringer af et medlem af Europarådet, som jeg ikke møder særlig ofte til møderne, men som beder mig om at forklare, hvad det er, der foregår. Det kan hr. Eyvind Vesselbo jo opleve ved selvsyn ved at komme derned.

Så vil jeg godt sige, at der er nedsat en komité, som arbejder med disse spørgsmål. Det er min kollega fra den socialistiske gruppe, Lord Judd, som er formand for den komité, og jeg stiller selvfølgelig spørgsmål til ham, når vi sidder i den socialistiske gruppe: Hvor langt er man nået, hvilke initiativer skal der foregå, osv.? Så lad være med at forsøge at få det til at se ud, som om vi intet foretager os, for det ved hr. Eyvind Vesselbo sådan set ikke en pind om.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så går vi videre i ordførerrækken, og det er hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Det underer mig oprigtig talt, hvorfor venstrefløjen er så tjetjenienvenlig. Mig forekommer det, at man kan have vanskeligt ved at placere sin sympati i den konflikt, der finder sted i Tjetjenien, hvor begge parter jo optræder med stor grusomhed og brutalitet, sådan som vilkårene normalt er i en borgerkrig af denne art.

Tjetjenerne er de små, vist så. Men har de derfor krav på sympati, endsige støtte? Har de ikke benyttet sig af de mest afskyelige midler i forsøget på at få deres vilje – bestialsk gidseltagning, tortur og henrettelser m.m.? Har Tjetjenien i den fred, der herskede fra 1996 til 1999, ikke afsløret sig som et barbarisk samfund, hvor klaner og krigsherrer førte det store ord og underminerede ethvert civiliseret styre og umuliggjorde en regering, som Rusland kunne forhandle med? Og har Ruslands handlinger siden 1999 derfor ikke også haft en slags nødvendighedens præg, udsprunget af det umulige i at komme til en fredelig og bæredygtig ordening med klanfyrrsterne og krigsherrerne i Tjetjenien?